

[Hanne Reintoft.]

man ser det i lyset af sanktionerne over for skattesnydere, at den gamle nedvurderende holdning til det sociale klientel trives i bedste velgående.

Man hylder i ord erstatningsprincippet, men når hjælpen skal ydes, fungerer det gamle transgprincip på næsten alle områder. For den arbejdsledige eller syge er der tale om en ydelse for tab af indtægt, der f. eks. efter Arbejdsmandsforbundets beregninger i meget store egne af landet når ned omkring de 50-52 pct. og altså medfører social trang. Det samme gælder for sygedagpengene og dagpenge fra ulykkesforsikringen. Skal man oppebære hjælp efter forsorsloven, revalideringsloven eller mødrehjælpsloven, skal man dokumentere ikke sit indtægtstab, hvad man egentlig skulle gøre, hvis de moderne tanker skulle bringes ud i livet, men sin trang, og man skal argumentere for denne trang.

Erstatningstanken er altså ingenlunde slået igennem undtagen på ét eneste punkt, nemlig når ydelsen skal beskattes, når staten skal inddrage en del af hjælpen ad skattevejen for hermed at gøre den i forvejen ringe hjælp endnu ringere. Her behandler man den transbestemte hjælp, der altså intet har med virkelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste at gøre, som normal lønmodtagerindtægt og beskatter den derefter. Det giver anledning til en række betydelige vanskeligheder.

For det første er det et meget alvorligt indhug i en i forvejen ringe hjælp. De nuværende arbejdsløse bygningshåndværkere har klart understreget, hvordan en i forvejen kun 50-60 pct.s dækning for indtægtstab indskrænkes, så eksistensen kun kan opretholdes i en normal familie, hvis hustruen er udearbejdende. Med 21.000 underskrifter indsamlet på 14 dage har de da også klart bevist, at der i befolkningen i al almindelighed er forståelse for, at beskatningsformen ikke er rimelig og retfærdig. Det er sagt utallige gange og skal gerne gentages, også over for hr. Ømann: understøttelse, syge- og ulykkesforsikringsdagpenge bør bringes op på 100 pct. i hvert tilfælde af gennemsnitsindtægten i fag eller branche, helst 100 pct. af den enkeltes løn. Den dag kan den beskattes med den normale trækprocent, men heller ikke et minut før — og der er ikke

tale om at holde nogen fane højt, når vi faktisk er kommet så langt ned, at vi sidder med 50-60 pct.s dækning og ikke med fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste.

En anden stor ulempe ved skattetrækket er den belastning, forholdet mellem social klient og social administration giver. Der findes reaktionære og forkert ledede socialkontorer, men der findes da også en stor gruppe mennesker i det sociale serviceapparat, der ønsker en progressiv og fornuftig socialpolitik og herunder også et tillidsforhold til den sociale klient. Dette tillidsforhold undergraves meget ofte af de vanskeligheder, som den nævnte fremgangsmåde skaber. Klienten kommer med sit behov for hjælp, hjælpens størrelse udregnes; men når så skatten trækkes, slår pengene hverken til her eller dér. Denne frustration og bitterhed giver sig ofte udslag i dårligt forhold til det sociale personale, der jo ikke kan gøre for det. I en tid, hvor man officielt dyrker behandlings- og tilbudstanker, burde denne forståelse også kunne sive ind i finansministeriet; det kan bekræftes af mange af landets kommuner, bl. a. af personalet på Århus socialkontor, hvor man jo gerne vil have et moderne og effektivt socialt apparat.

I nogle tilfælde er kommunerne på grund af skattetrækket nødt til at yde den pågældende ansøger større hjælp, idet man til hjælpens størrelse simpelt hen er nødt til at lægge det, der skal betales i skat. Jeg kan ikke forstå den diskussion, nogle af de borgerlige ordførere har indledt og i og for sig også hr. Grünbaum og finansministeren, for når det drejer sig om ydelser f. eks. over forsorslov og revalideringslov, hvor det er klart transbestemte ydelser, giver det jo sig selv, at der ingen skatteevne er. Når det er den nøgne trang, der er bedømt, og når pengene er udbetalt efter den nøgne trang, er der ingen skatteevne. Men så er det, man kommer ud i dette cirkus med at lægge pengene oveni osv. Kommunerne får et utroligt administrationsbesvær med denne trækken skat og flytten pengene rundt i kommunens forskellige kasser og rundt mellem statskasse og kommunekasse. Enhver familie, der betjener sig af det gode gamle konvolutsystem, vil ryste fortvivlet på hovedet og sige det om stats- og kommunaladministration, som ingen af os her ønsker skal blive sagt. Netop denne regering har varmt